

CONVORBIRI LITERARE.

ANUL IV.

(1 Martie 1870 — 1 Martie 1871.)

Redactor: *Iacob Negruzzi.*

IASSI 1871.

TIPOGRAFIA SOCIETĂȚII JUNIMEA.

CONVORBIRI LITERARE.

Apare la 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul pe unu anu pentru Romănia liberă 1 galbenu; pentru Austria 5 fl; pentru Germania de Nordu 1 galbenu; pentru Svițera, Belgia și Italia 15 franci; pentru Francia și Spania 20 franci.

Abonamentele se facu numai pe unu anu intregu: in Iassi la Tipografia Societății Junimea și la librăria Junimea, in Bucuresci la librăria Soccec & Comp.

SUMARIU.

Reforma invățământului publicu de D. T. Maiorescu.
Pe malul mării de D. I. Negruzzi. (Urmare).
O Inscripțiune de la Neamțu, notiță de D. A. Xenopol.
Sesiunea anului curentu a Societății Academice.
Poesii de D. T. Șerbănescu.
Corespondență.
Anunciuri.

DESPRE REFORMA invățământului publicu. I.

In administrație.

Se mai interesează cineva la soartea Instrucțiunii publice in Romănia liberă, cel puțin la invățământul primaru?

Respunsul nu e indoielnicu: majoritatea este de o nepăsare completă pentru cestiunile scolastice. Nu se interesează mai întei mulți din cei ce prin poziția lor oficială aru fi datori a se interesă; și așa este natural, că nu se interesează aceia, care prin poziția lor nu sunt datori a se interesă. La noi sunt atâtea alte lucruri mai demne de interesu!

Administrarea centrală a invățământului publicu este după lege incredințată in mă-

na a doue consilii, administrarea specială in mâna revisorilor. Cele doue consilii sunt Consiliul permanentu al Instrucțiunii și Consiliul generalu al Instrucțiunii. Consiliul permanentu se numesce dintre persoanele „distingse“ in sfera instrucțiunii și trebuie neapărat să fie consultatu de ministru asupra cestiunilor scolastice. De aceea hotăririle ministeriale poartă formula „auđindu pe Consiliul permanentu al Instrucțiunii.“

Cuventul „auđindu“ e alesu cu măestrie. Miuistrul e ținutu a auđi pe consiliu, dar nu e ținutu a-lu ascultă. De altmintrele consiliul ar trebui să fie permanentu in persoanele sale (in numeru de cincii) si numai la implinire de 5 ani să-și schimbe câte doi din membri. In faptu însă, deși există deabia de 5 ani, și-a schimbatu de multe ori personalul. Se vede că bărbații „distingși“ in sfera instrucțiunii sunt pre numeroși. Ceea ce a remasu permanent până acum este inerția membrilor si stagnarea intereselor șolare.

Alăturu cu acestu consiliu stabilu este unu consiliu mobilu, compusu din vr'o 30 de persoane, unele foarte ilustre, membri ai Curții de Casațiune, etc. Acestu consiliu se adună odată pe anu la Bucuresci și trebuie și elu

să fie consultatu asupra „tuturor cestiunilor care au raportu la intinderea și imbunătățirea Instrucțiunii.“

A descurcă relațiile acestui consiliu cu celu arătatu mai nainte, ar fi unu problemn demnu de inalte studii administrative. Inainte ănsă de a ne intrebuiță timpul la aceasta și pentru a înțelege insemnătatea, ce a căștigat'o până acum in invățământul publicu „Consiliul generalu,“ va fi bine a spune de indată, că in toamna trecută s'a născutu unu întregu procesu intre unu Ministru de Culte si unu membru al Curții de Casațiune asupra faptului, dacă in adeveru s'au deschisu ședințele acestui consiliu sau nu. Ne putemu inchi-pui folosul unei adunări, a carei inceputu a-nualu a pututu fi invălitu in intunecime mitologică.

Așa este administrarea centrală. Administrarea provincială se represintă prin revisori. Aceștia, cu misiunea de a inspecta scoalele de prin districte, erau să fie câte unu de districtu sau cel puțin unu pe doue districte, cu mai mulți subrevisori după trebuință. In faptu ănsă, revisori au fostu când unu pe districtu, când unu pe șapte districte, și personalul intr'o perpetuă schimbare. In Iassi am văduțu vr'o 5 de patru ani, și astfelu nu va fi de miratu, dacă acești funcționari cu toată bunavoință nu sunt in stare a avè o idee lămurită de circumscripția lor. Credemu, că cei mai mulți din d-lor aru fi puși intr'o situațiune grea, când i-ar intrebă cineva despre numerul, dar numărul adevăratu, al scoalelor comunale din sfera d-lor de inspecție. Cât pentru calitatea fiecării scoli, o intrebare ca aceasta ar trece peste limitele buneii cuviințe.

In mijlocul acestei confusiuni mai vine și

camera deputaților și se ocupă câte odată de scoale, in modu fragmentaru, prin aforisme ingenioase. Mai când eră voiă să trimeată o enquetă asupra Universităților. Obiectul enquetei l'am mai fi înțelesu: dar cine erau să fie subiectele? *Quis custodiet ipsos custodes?*

In iarna trecută unu deputatu, generalu din armată, și-a datu osteneala de a ne reformă personalul invățătoru la scoalele sătesci și a decisu a recrută toți invățătorii dintre preoți, cel puțin pentru unu anu de budgetu. Noi din parte-ne i-am adusu in revistă presentă tributul cuvenitu de recunoscință*).

Din ușurința cu care la această ocasiune a fostu tractatu invățământul de cameră și guvernul se vede, că opinia publică in România nu este bine preparată sau nu este preparată de locu in privința scoalelor. Din stagnarea intereselor scolare in mecanismul administrativu al consiliilor și revisorilor descriși mai sus se vede, că o parte a legii instr. publ. nu este aplicabilă in țara noastră și trebuiesce modificată. Reforma invățământului devine astfelu unu problemu care trebuie presentatu publicului român, și datorita jurnalelor este de a-lu lămuri din diferitele lor puncturi de vedere.

Să vorbim unțea câteva cuvinte in trecutulu despre reforma administrativă, obiectu pre politicu pentru a fi tractatu pe largu in coloanele acestei reviste, și să ne oprimu apoi mai mult la reforma cărților de scoală.

O reformă presupune o formă stabilită de mai nainte; căci ea este o formă nouă in locul unei forme vechi. ănsă cum la noi, care

*) Veđi Convorbirile din Aprilie 1870.

deabia amu avutu timpu a introduce formele, să fie dejă vorba de reforme?

Aci este o anomalie, ca in toate; dar anomalia nu se comite acum când ceremu reforma, ea s'a comisu atunci, când s'a intr'odusu legea cea nouă a instrucțiunii, lege nouă in aparință, in realitate invechită din ȕioa promulgării ei, cel puțin nepotrivită pentru noi.

La noi, după cum se scie, legile nu se facu pentru a indeplinî trebuințele simțite de societate, ci voru a produce mai ăntei trebuințele pe care le indeplinescu mai pe urmă; ele se facu dar din sus in jos, și nu vice-versa. La această cale, de la sine nenaturală, nu se intrebunțează cel puțin prudența de a se consultă mai ăntei persoanele practice, căroro li se incredințează aplicarea. In casul nostru legea instrucțiunii s'a lucratu de fostul Consiliu de Statu, și s'a decretatu și promulgatu fără o prealabilă desbatere a cercurilor competente, fără consultarea corpului profesoralu, fără consultarea cel puțin a deputaților din Cameră. Astfeliu in primul anu al aplicării ei s'a doveditu nepracticabilă; câteva dispoziții administrative, d. e. cele relative la vacanțe, s'au schimbatu indată, altele nu s'au aplicatu de locu, restul cere a fi reformatu.

Cererea de reformă eră generală din partea invățătorilor; dar ea a pētrunsu acum mai departe și in anul curentu 1870 inuși Consiliul permanentu al Instrucțiunii publice ne a surprinsu cu unu intregu proiectu de modificări menite „a ridică scoalele inferioare și superioare la nivelul intelectualu și moralu la care Statul și Națiunea dorescu ca să fie.“

Noi ajunsesemu mai ăntei prin organe oficiale la cunoscința acestui proiectu de ri-

dicare și prefereamu atunci a ne ascunde sub discrețiunea de funcționarulu pentru a-lu trece sub tăcere. Din nenorocire de cătuva timpu elaboratul consiliului se vede publicatu prin monitorul officialu. Acum tăcerea nu ne mai este cu putință. Unu proiectu de reformă emanatu de la autoritatea cea mai inaltă in organismul invățămēntului publicu nu poate să fie ignoratu intr'unu articulu de revistă, ce tractează aceeași materie, și lectorii voru binevoî dar a nu ne atribui none vina, dacă in urma acestei necesități de discutare o parte a lucrării noastre își va perde caracterul de seriozitate, ce se cuvine elementului celui mai importantu de regenerare a României.

Buffon nu a fostu generosu, când a ȕisu: că stilul este omul inuși. Nu a fostu generosu și, fiindu pre aspru, poate nu a fostu nici justu. Sperămu cel puțin, că mulți oameni sunt mai buni decât stilul lor..

Stilul raportului prezentatu de consiliul permanentu este deplorabilu și merită o relevare in această revistă. Să citămu câteva esemple:

Studiul caligrafiei și desemnului ce generalminte se propune de unu maestru presintă unu mare inconvienientu de a nu avē niți scolari caligrafi nici desemnatori.

Nu „studiul“ caligrafiei și desemnului presintă inconvieniente, ci impreunărea acestor deprinderi; inconvienientu de a nu avē scolari nu insemnează ceea ce vrea consiliul, ci insemnează lipsă de frequentare, care nu există. In fine a produce caligrafi și desemnatori nu este scopul scoalelor primare.

Pe romănesce Consiliul vrea să ȕică: Caligrafia și desemnul propuse impreună de unu

singuru maestru presintă marele inconvenientu, că scolarii nu deprindu bine nici caligrafia nici desemnulu.

Instrucțiunea publică deși a trecutu prin diferite fase intimpinându in mersul ei o mulțime de dificultăți, cu toate aceste din tabloul următoru se poate vedè progresul ce a făcutu sciința in România.

Scolarilor li se dă următoarea regulă in stilistică: Intr'o perioadă gândirea principală se pune in propoziția principală, ear amplificările laterale se punu in propoziția incidentală. Aceasta o spune stilistica și o spune și mintea sănătoasă. Prin urmare vomu dice pe românește: Deși instrucțiunea publică, treeëndu prin diferite fase, a intimpinatu o mulțime de dificultăți, cu toate aceste sciința in România a făcutu progresul ce se poate vedè din tabloul următoru. Căci a dice: deși instrucțiunea a trecutu prin fase, cu toate aceste din tabloul următoru se poate vedè ceva, este fără ințelesu.

Acestu tablou, dle ministru, din punctul de vedere numericu poate că ar satisfice dorința ce avemu pentru intinderea luminii, atât a D-voastră cât și a Consiliului.

Dorința consiliului pentru intinderea luminei sale este o mărturisire, a cărei legitimitate, după exemplele arătate mai sus, nu o putemu contestă. Mai de contestatu ar fi tactul de a exprima aceeași dorință și pentru intinderea luminelor domnului ministru. Ansă, in comparare cu tonul foarte supusu al celorlalte părți din raportu, acestu pasagiu apare ca o trăsură de eroismu anticu, care trebuie să ne facă indulgenți pentru neobservarea bunei cuviințe. Continuămu:

Cu toate aceste Consiliul crede de a sa datorie a ve arătă opiniunile sale asupra mai multor ameliorațiuni in privința diferitelor grade de invățământu, ceea ce ar face a cor. unde mai bine cu destinațiunea lor.

După această negligență in formă ne putemu așteptă la unu fondu mai bine cugetatu?

In fondu Consiliul propune următoarele măsuri (le mărginimu la scoala primară și la administrarea generală, obiectul articolului de față).

Localurile in care sunt aședate scoalele, să fie bune.

Să se aplice obligativitatea instrucțiunii prevădută in lege.

Să se plătească regulat salariile.

Să se sporească salariile.

Să se publice regulamente de ordine și disciplină.

Toate aceste propuneri sunt frase in înțelesul rău al cuvântului, frase fără nici unu folosu, și nu sunt la locul lor intr'unu asemenea raportu. „Să se, să se, să se,“ — aceasta o sciamu cu toții, întrebarea eră „cum să se — ?“. Aoi Consiliul trebuie să respundă cu măsuri din practică, dar nu cu dorințe platonice, și încă unele așa de naive, precum este aceea că „să se plătească regulat salariile“. Parecă starea noastră de crisă permanentă in finanțe ar fi o cestiune de detaiu administrativu, care s'ar putè exprima numai așa intre imbunătățirile propuse de unu consiliu al instrucțiunii publice.

De interesu mai practic sunt celelalte propuneri a le Consiliului.

Să se numească de ministeriu comisiuni pentru elaborare de cărți didactice.

Să se concentreze invățătorii rurali vechi in reședința districtului o lună la Crăciunu și la Pasci, unde sub conducerea instituturului urbanu să facă repetițiuni. (Unde să locuească această mulțime de invățători timpu de o lună? Cu a cui cheltueală?)

Revisiunea „deasă și consciințioasă“ fiindu „sufletul instrucțiunii“(!), să se facă de câte unu revisor pe districtu.

Pe lângă aceste consiliul propune unele „măsuri generale care ar însufleși scoalele inferioare și superioare și le-aru ridică la nivelul intelectualu și moralu la care Statul și Națiunea doresce ca să fie.“ Aceste sunt.

I. Numirea a doi inspectori generali. (A acceptă însufleșirea scolelor de la numirea a doi inspectori!)

II. Nisce modificări la legea Instrucțiunii publice. Cele administrative generale sunt:

După art. 10 din L. I. Consiliul să nu se mai numească permanentu, ci superioru. (Numească-se cum va voi.)

La art. 13 se limitează, că membrii acestui consiliu să se poată numi numai dintre profesorii cu 6 sau 12 ani de serviciu. Până acum se șicea, că se puteau alege și din alte persoane distinse în sfera instrucțiunii (frase goale amëndoue redacțiunile. Unu guvern bunu ar fi numitu persoane în adevăru distinse în sfera instrucțiunii, fără ca să fie profesori de 6 sau 12 ani; unu guvern rău va numi profesori de 6 și 12 ani, fără ca să fie distinși în sfera instrucțiunii.)

La art. 14 se specifică cestiunile de administrare, care trebuescu supuse deliberării consiliului. (De prisos, dacă Consiliul se aude și nu se ascultă.)

În fine la art. 11 actualii membri ai consiliului adaugă o dispoziție neprevădută în legea veche.

Membrii Consiliului superioru voru avè o diurnă de 450 lei noi pe lună.

Aritmetica are nu știu ce caracteru solidu și hotăritor; când veși o cifră, știi, cu ce

ai a face. Poate de aci trebue să ne espicăm faptul, că din totu proiectul consiliului permanentu acestu articolu ne a părutu celu mai lămuritu.

Din celălaltu cuprinsu al raportului ne mai privescu numai doue dispoziții: una hotăresce ca învățătorii să fie inamovibili, ănsă să poată fi strămutați „în interesul serviciului.“ (Interesul serviciului trebueă espicatu, și prescrișă totdeodată procederea disciplinară regulată pentru aceasta, altfelu este numai o ocasiune de măsuri arbitrare). Ceealaltă hotăresce salariile, cifra și gradarea lor. (Într'o lege organică nu se cade a se fixă cifra salariilor. În faptu pentru starea noastră finanțiară de astăzi salariile propuse ne paru prea mari; mai târziu aru putè să fie pre mici.)

Aceste sunt propunerile de ameliorare presintate de aștualul consiliu permanentu al Instrucțiunii publice. După cum s'a vădutu, cele mai multe sunt în toate privințele neinsemnătoare. Vomu vedè îndată că acele, care sunt mai însemnătoare, sunt în toate privințele rătăcite.

(Va urmă.)

T. Maiorescu.

PE MALUL MĂREI.

(Urmare).

V.

Eu sunt adese ori melancolicu. Melancolia este o simțire... dar n'am nevoie să v'o mai espicu fiindcă o cunoasceți. Socotu că nu v'a lipsitu odată aspirări spre o fericire care nu s'a pututu realiză, sau amintiri la

care gândiți cu mulțămire, dar totodată și cu părere de rău fiindcă sunt numai amintiri, sau că realitatea lumii ve pune pe gânduri și ve intristează cu cât o cunoașteți mai bine. Deaceea nu am nevoie să dau o definițiune a melancoliei. Dar pentru a spune adevărul, mărturisesc că-mi vine și greu a defini această simțire. Am să consultez pe Curico care s'a ocupatu mult cu filosofie in timpul din urmă precum mi-a spusu frumoasa Elena și trebuie să poată da ori ce explicațiune.

Pe drumu spre casa lui întâlnii pe Edmund care da mâna lui Mimi. Am voitu să m'apropiui de dênșii, dar simțindu că apropierea mea nu-i erà plăcută, trecui mai departe.

Ajunsu la Curico, bătui in ușă și nu mi se respunse, camera fiindu ănsă discuietă, intrăi in lăuntru și me hotării să-lu acceptu. Aruncându o privire imprejuru, văđui pe canape și pe scaune mai mule cărți deschise. Intr'unu colțu de odaie erà unu violoncello razematu de părete și lângă elu pe parchetu mai multe note; la o fereastră pe o măsuță mică unu desemnu inceputu, și pe masă file de hărtii scrise. Me uităi pretutindene. Desemnul erà copia unei statue antice; cărțile erau: Plutarcu, deschisu la viața lui Caton ténêrul; Seneca, deschisu la epistola a țecea cătră Luciliu: de *solitudinis utilitate*; scriescrierea latină a lui Petrarca despre viața solitară; Misanthropul lui Molière și Timon a lui Shakespeare. Pe fila de hărtie ce nu erà sfârșită sta sus „memorie și idei, fila 337“. Veđendu așa, nu m'am uitatu mai departe pe filele scrise, ci luându una din cărți m'am pusu să cetescu ca să-mi treacă timpul pân la intoarcerea lui Curico. Lua-

sem in mână pe Seneca. Deși ochii mei se primblău pe deasupra liniilor, preceptele bêtărâului moralistu nu-mi atrageau luarea aminte, căci gândul meu erà aiurea. Din infătoșarea cabinetului căutam să deduc consequente asupra persoanei: Musica desemnul, cetirea, scrisul cu care se ocupase mai tot in acea vreme, păreau a probă că gândurile lui Curico fugeau de la una la alta. Cărțile tractau mai toate despre isolare și misantropie—prin urmare simțiri asemenate trebuie să fi fostu ale lui; dar ce cuprindeau deau oare filele scrise? *Memorie și idei!* Eram curiosu, tot cetindu in Seneca, să cunoscu cuprinsul filelor de pe masă. Să cetescu?—Ba nu!

Lucru straniu! Venisem la marea să me bucuru de singurătate și eată-mé fără voie amestecatu in trebi străine, confidentul lui Edmund, chematu poate a jucă ăncă unu rolu in desvélirea acestor istorii și *fără voie*. Trebuie să mărturisiți că asemenea lucruri mi se întâmplă numai mie. N'ar fi oare mai înțeleptu din partea mea să me pornescu și să-i lasu, căci ce-mi pasă mie? . . . dar pe de altă parte pentru ce n'așu rămâne, căci earăși ce-mi pasă mie? Apoi totul nu este fatalu? De m'așu porni așu da poate peste alte persoane și imprejurări mai stranie dacă așa este hotăritu și ar fi in zadar, sau poate m'aru urmări ei ori unde m'așu duce, căci o repetezu ăncă odată totul este fatalu—așa cel puțin gândescu eu, poate sunteți de altă părere. Eu socotu ănsă că teoria fatalității are multe avantagiuri. Câte lucruri neplăcute nu disparu cu dênșia! Responsabilitate morală, plângeri de nedreptatea oamenilor ș'a lumii, vină, combinațiuni

pentru viitoru, părere de rău pentru trecutu, îngrijire . . . toate aceste și multe altele nu mai sunt. Nu mai este decă unu turbanu pe capu, unu ciubucu, huris frumoase care joacă și Allah!—Ai vre o căință, vre o grijă—le alungi departe îți pui turbanul pe o ureche și strigi *Allah!*

Ai fostu lovit de tradare, ingratitude, necredință, îți frământă mintea vre o temere, vre o speranță—incolo toate! Turbanul și *Allah!* Minunatu lucru unu asemenea turbanu! Dacă n'am isbutitu încă a-lu ține totdeauna pe capu, de acum înainte n'am să-lu mai părăsescu și devisa mea va fi *Allah il Allah!* Aceste idei se primblau prin mintea mea in vreme ce tot ceteam in Seneca, când Curico se intoarse a casă.

— Imi pare bine că m'ai acceptatu și că n'ai venitu a-mi face o vizită de etichetă.

„Nu pre știu, de-ți pare bine. Vădu aici tot scriere despre singurătate și misantropie după care judecându, vizitele nu-ți potu face mare plăcere.

— Nu judecați după aceasta. Aceste cărți le-am deschisu din întâmplare. Intr'unu autoru anticu in care ceteam am găsitu o idee despre misantropie și voeam să vădu dacă voi găsi și in autori creștini aceeași idee.

„Am cetitu mai dăunăți critică scrierei unui autoru contimpuranu despre singurătate, ținută cam in soiul scrierei lui Zimmermann.

— Nu vreu s'o cetescu. Nu mai cetescu nimicu din ceea ce apare astăzi.

„Pentru ce ?

— Invențiunea fatală a tipografiei a adusu o mare nenorocire omenirei. Odinioară, când ea nu eră cunoscută încă, numai aceia scrieau care aveau in adevăru ceva de ăisu

asemenelor lor, numai acei care aveau ideii. Astăzi ori și cine scrie și tipăresce. Dar ce miserie! Ce meserie! Nici o idee, numai vorbe, și când găsesci vre una, ea de sigur nu e nouă, ci a mai fostu ăisă de vre unu autoru al antichității și e numai repetată, afară se înțelege de științele naturale, cu care ănsă eu unu nu me ocupu. Odinioară nime nu câștigă nici unu banu cu scrisul, ci aveă numai de perdutu timpul in care ar fi pututu ave vre unu câștigu realu, de aceea scrieau numai acele inteligențe deosebite care nu se uitau la binele lumescu și renunțau la acesta pentru mulțămirea mai mare care îți dau ocupațiunile ideale. Astăzi toată lumea cetesce, prin urmare trebuie se scrie mai mulți și fiindcă spirite inalte nu sunt mai multe decăt la cei vechi, dacă nu cumva mai puține, apoi scrie cine apucă pentru plată. De aceea eu, vădându că perdu unu timplu prețiosu cu cetirea acestoru scrieri, am făcutu unu *votum* să numai cetescu decăt literatura antică.

„Poate ănsă să easă și astăzi vre unu opu insemnatu care merită a fi cetitu.

— Poate, ănsă ar fi o întâmplare atât de rară, încăt poți pune remașagu o mie contra una la fiecare nouă publicațiune. De aceea, dacă scrierea are adevărată valoare va rămâne posterității. Eu am destulă treabă de a căută să cunosc o mică parte din comorile timpului anticu și nu-mi mai rămâne vreme de a riscă vremea cu cele moderne.

„Vădu că sunteți sgărcitu cu timplu D-voastre. Frumoasa Elena imi spuneă cu părere de rău că v'ați ocupatu cu pre multe și nu v'ați ținutu de nimica specialu.

— V'a spusn aceasta? Nu credu să aibă

dreptate; ea judecă ca femei; ele voru totdeauna să mărginească cercul activității, fiindcă se mișcă singure într'unu cercu micu. Specialitate! Ar fi vrutu să me ocupu mai departe ca paragrafele de legi ce învățam când am vădūt'o ăntei. E mult de atuncea, lucrurile s'au schimbatu.

„Ea ăncă nu erà măritată?

— Nu. Erà copilă și egoistă precum este și astăzi. Dacă ar fi fostu soția mea, credu că așu fi fostu omul cel mai nenorocitu. Dar eram tănăru și tinereța nu judecă, ci simțesce numai.

„Nu sciu de este indiscretu dar așu dori mult să cunoscū ăntea D-voastre întâlnire.

— V'o potu spune, căci imi pare unu lucru străinu, atât de departe sunt acele timpuri și atât s'au schimbatu persoanele. Timpul ne preface așa de mult, încăt adese ori imi pare că au fostu alte persoane și nici nu ne mai înțelegemu.

Dacă se poate, v'așu rugă să-mi vorbiți fără reflecțiuni și comentare, după impresiunile de atuncea.

— Va fi foarte greu, dar cu toate aceste me voiu încercă a o face, pe cât imi va fi cu puțință :

VI.

„Erà pe la sfirșitul verei și eu pe la sfirșitul studiilor mele. După mai multe zile ploioase, aveamu earăși o zi senină. Când veni sara me hotării a me urcă pe unu munte la poalele căruia erà aședatu orașul unde studiam, pentru a vedè apusul soarelui. Eram singuru căci puținii cunoscuți ai mei plecaserē in vacanțe și niciodată nu mi-a plăcutu a avè mulți așa numiți amici. Amicii

nu numai nu-ți facu viața mai plăcută, dar din contra chiar cei mai binevoitori....

— Ai promis a lasă reflecțiunile la o parte.

Pre bine. Pornii dar singuru să mă urcu pe munte. Erau doue drumuri; unul mai lungu dar mai puțin răpede și o cărare mult mai scurtă dar greu de urcatu. Greșisem luându drumul celu mai lungu căci când ajunsei in virfu, soarele incepuse a apune și perdui jumătate din plăcere. Ansē dreptu compensațiune întâlnii acolo in virfu pe o femeie intovarășită de unu bătrănu, o femeie atât de frumoasă — erà altfeliu, nu cum o vedeți astăzi. Ea erà imbracată in albu, negru ei erà numai părul și ochii căci in sufletul ei ăncă nu incepusem a pătrunde.

Ei erau Englezo. Bătrănul erà tatăl ei, unu moșneguțu veselu și comunicativu in opunere cu natura compatrioților sei. Ansē mama lui fusese franceză, soția lui fusese tot franceză, și elu singuru trăise multu timpu in Franca in copilărie, așa încăt se înțelege atât deosebirea lui de compatrioții sei, cât și la fiica lui amestecul de melancolie și veselie, de asprime și cochetărie. Bătrănul petrecea vara in Germania pe malurile Rhinului, și eara in Italia, abie de se intorcea in patrie vre o lună sau doue pe anu. De curēndu se aședase pe câtva timpu in orașelul universității. Pentru a nu uită nic o amănunțime, trebuie să mai adaugu că aveau cu denșii și unu cățelușu pe care ea ilu ținea de o sfară. A iubitu totdeauna cățelușii și chiar acum are unul nesuferitu micu, albu și flocosu pe care-lu numesce Bijou. Cunoscința noastră se făcū într'unu modu curiosu. Eu, din nebagare de samă am călcatu pe coada cățelușului — acela se numea *Char-*

mant — încât bestia începù a chiolălăi și a se vaită ca cum s'ar găsi în spasmurile morții. În cea mai mare turburare am cercatu a me scusă în totu feliul, ănsă ea imi aruncă o privire atât de aspră și de măninoasă—o! ce privire a fostu aceea și dince ochi! Am purtat'o multu timpu în memorie, într'o vreme cu fericire, într'o vreme și mai lungă cu durere. Mai târziu am gânditu că scena mea de pe munte ar putè foarte bine compune unu tablou: Unu bătrănu dă brațul unei dame tinere care ține unu cățelușu ce aleargă după dēnsa; unu tēneru călcă cățelușul pe coadă. Ea se întoarce și-i aruncă doi ochi grozavi; tēnerul stă rușinat, dar totodată soarbe din acea privire veninul amorului; cățelușul țipă la pământu și bătrănu zimbesc. Zimbesci și D-ta, urmă Curico, și eu acum, dar atunci am remasu foarte seriosu și în cea mai mare turburare. Bătrănu imi veni în ajutoru adresându-mi cuvântul și intrându cu mine într'o convorbire întinsă. Ce-i respundeam, nu mai sciu, căci pentru a-mi ascunde turburarea, vorbeam foarte mult. Se vede că nu vorbeam tocmai rău, căci peste puțin se imblăndi și Nelly—așa o numeă — și luă parte la convorbirea noastră. Timpul trecu răpede și când ne trezirēmu eră întunericu. Purceserēmu trustrei spre vale pe cărarea cea răpede fiindu drumul mai scurtu. În pădure eră întunericu de totu, încât abie se zareă rochia ei albă și cățelușul. Mergēndu noi unul după altu, ea ăntei, apoi eu, apoi bătrănu, după câtva timpu se întoarce Nelly să sriga pe tatăl seu și acesta nu respunse. O apucă grija, strigăi și eu — nici unu respunsu. Sau bătrănu, sau noi apucasemu o cărare greșită

și ne rătăcisemu. Inchipuiți-ve pozițiunea mea: singuru cu cea mai frumoasă din femei, în pădure, noaptea și rătăciți. Câtva timpu amu strigatu amundoi fără a auți vre unu respunsu; de la o vreme o apucă frica și începù a plānge. Abie cu greu o putui mângăie arătându-i că nu s'a pututu întâmplă nimica și că ori ce drumu tot în vale spre orașu trebuie să conducă. De la unu locu cărarea se mai lărgise și o luai de mână, rugând'o să se sprijine pe brațul meu; mână ei tremură și eu erăm ca sub imperiul unui farmecu, luminatu în întunecimea nopții de doi luciferi mai luminoși decât stelele cerului. Drumul se prelungeă și noi tot nu ajungeamu. Așa ne convinserēmu că cei rătăciți eramu noi. Târziu abie eșindu din pădure vedurēmu luminele orașului nu dedesubtul nostru, ci în lături în depărtare. Pe drumul mare pe care eramu nu mai puteă fi nici o grijă și apucarēmu spre orașu într'o convorbire din cele mai vii. Când ajunserēmu, a casă bătrănu ne acceptă la poartă plinu de îngrijire.

— V'asceptu de doue oare, ce v'ați făcutu?

„Amu rătăcitu drumul și amu fostu pe departe, dar cât e de târziu?”

— Unspedece de noapte!

„Cum a trecut timpul de răpede, observai eu. Nelly privi în ochii mei și apoi la pământu.

— Poftimu în casă. Sara e recoare și ceaiul v'asceptă. Haide, haide, fără ceremonii, domnul meu; aveți unu dreptu la recunoștința mea. Fata mea se rătăcise și dvoastră ați condus'o. Poftimu sus.

„Vina este a mea. Eu trebuie să cunosc locurile și cărările. Nu sciu cum s'a întâmplatu....

— Ați rătăcitu drumul amundoi, adăogi betrănul. Așa-i tinereța. Noi bătrânii vi-sămu mai puțin și pășimu mai sigur.

Dar, rătăcisemu drumul amundoi și eu mai mult decât dēnsa și pentru mai multă vreme. Ansă, ce incântare, ce farmecu — o! frumoasă rătăcire! Așa gândeam atunci, căci eram tēneru și neexperimentatu. Ați m'am convinsu că acele bucurii sunt toate deșerte, că ele depărtează de calea cea dreaptă a ințelepciunii și că singura fericire a omului inteligentu,...

„Reflecțiunile!... ilu intrerupsei eu.

— Ne suirēmu sus și in lumina salonului, Nelly imi păru mult mai frumoasă încă. O lungă convorbire se incinse in care ea desvėli atăta spiritu și atătea cunoscințe, incăt cresceă tot mai mult administrațiunea mea. Rugată de mine se puse apoi la piano și cântă unu nocturno după care ne dispărțirēmu. Veninul amorului intrase in inima mea, căci a-doa și dimineața me tređii cu imaginea ei in gându și nu puteam asceptă momentul de a me duce să-i vėdu. Găsii aceeași prevenire din partea bătrănelului și mai multă amabilitate încă din partea ei. Ne mărturisirēmu unul altuia nerăbdarea cu care asceptasemu momentul intălnirei, făcurēmu proiecte de noue primblări și vorbirēmu multe impreună despre simțire — convorbire eternă cu teorii profunde care totdeauna s'arată a fi minci-noase in practică, căci acele teorii, când, suntemu tineri le culegemu fără a sci din romanțuri și poesii și inlocuimu astfeliu realitatea lumii cu inchipuiri poetice. Pe atunci cântam mult din violoncello și ne hotărirēmu a face musică impreună. In musică, primblări frumoase și mai frumoase vorbiri se tre-

ceau astfeliu țilele noastre. O lume nouă mi se deschisese de gândiri și de simțiri și trăeam fără trecutu ca și cum pentru ănteia oară așu fi vėđutu lumina țilei. Precum in visu nu avemu libertatea voinței de a ne depărta de imaginile ce ne incunjură și visămu mai departe fără scopu și fără conștiință, așa nu aveam nici eu vre o aspirațiune clară sau vre unu scopu hotăritu — nu sciam unde mergu nu-mi cunosceam calea, atăt sciam că eră frumoasă acea cale. O! Straniu farmecu al amorului! Eu care urescu păseri, căni și ori ce animale, obiectul de afecțiune al multor oameni ce nu sciu cum să scurteze timpul, acum iubeam cățelușul ei și imi păreă că și elu privesce la mine cu amoru. Cu privirile, cu mii de nimicuri ne mărturisimēmu amorul până când veni momentul ca să ne-lu și spunemu: la cea ăntei simțire unu momentu mult mai puțin gravu, decât mai tărđiu, căci atunci nu este legatu de dēnsul nici o consequență hotărită, ci aceasta se impune cu vremea de la sine, pe când mai pe urmă de la acelu momentu mărturisitorul face să atărne efectele cele mai serioase. Căteva țile, după aceea, imi veni o veste de a casă că unu moșu al meu care-mi eră tutoru și-mi ținea locu de părinte se află pe patul morții. Am trebuitu să pornescu și să țicu țioa bună iubitei mele. Acelu momentu eră celu ănteu de tristeță in cursul unei luni intregi. Ne asigurarēmu încă odată despre amorul nostru și pactul fu confirmatu prin o sărutare — a fostu cea ăntei și cea de pe urmă.

A casă me asceptau multe neplăceri și ne-casuri. Boala consumă incet puterile unchiului meu și se trecurē doue luni păn ce murī. De micu remăsesem orfanu și mă deprinse-

sem a iubi mult pe acestu unchiu, care singuru neinsuratu, concentrase toate afecțiunile sale asupra-mi. După moartea lui, interese de avere me mai opriră, așa încât mai bine de trei luni trecuse până me putui întoarce. Simțirile cele mai profunde imi frământară mintea și me întovărășiră pe drumu. Când me dusei să-i vădu, găsi a ceeași prevenire din partea bătrânului, dar mult mai puțină din partea ei. Cățelușul ei nici me mai cunoscă și bătea la mine, ca la unul ce venise să turbure liniscea casei. Misterul mi se aplică a doa și: puținu timpu după pornirea mea, venise unu june Englezu și făcuse cunoștința lor. Eră unu barbatu blondu, mare — mai mare decât mine — și frumosu. Figura sa eră palidă și suferitoare și in ochii sei albastri eră multă melancolie. Când ne întâlneamu trustrei, preferința eră pentru dănsul, nu mai rămăcua indoeală. Mărturisescu pîntru rușinea mea că simțeam mare gelosie și avui neghibăcia de a-i face mustrări intr'o și. Acea și a fostu desființarea desăvirșită a vechilor noastre legături. Ea imi respunse că nu-mi dă voie a-mi arogă drepturi asupra ei și astfelu ne-amu dispărțitu. In curēndu trustrei plecarē in Anglia, unde bătrānul lāsase unu copilu micu, astăzi mărișoru și relațiunile noastre se sfirșiră pētru totdeauna. Nici o veste nu mă mai însciință despre soarta ei și imi eră ca și cum m'āșu fi trezitu dintr'unu visu și cu deschiderea ochilor āșu fi lasatu in imperiul nopții visul meu. Ansē amintirea m'a prigonitu āncă multă vreme, și simțeam cāte odată — mai cu samă in zile ploioase — adevărată durere. Amorul avu ānsē asupra mea o influență salutară, căci de atunci m'am pusu

pe studiu și am regăsit in acesta și in iubirea artelor linisce și mulțămire. Relațiuni cu femei am mai avutu multe, mai cu samă in orientu unde m'am opritu lungă vreme. Am vădutu că ele sunt capabile de adevărată simțire, am vădutu gelosia desvilită in gradul celu mai mare, dar eu singuru n'am mai iubit niciodată. Si aceasta imi pare a fi mult mai bine, căci momentele de fericire reală sunt aceleași, și-ți lipseșu necesurile și chiințurilor sufletesci. Observați bine pe omul simplu și naturalu, amōrul seu este altul. . . .

— Și cānd a fostu reintālnirea D-voastre, ilu intrebai eu, curmāndu reflecțiunile sale.

„V'o cinci ani mai tārșiu in Italia unde venise cu soșul și cu fratele ei celu mai micu, căci bătrānul tatā murise.

— Cu soșul ei?

„Dar. Englezul celu blondu o luase de soție. Sermanul! Eră trimesu acolo ca să respire aerul blāndu al Italiei, căci ducea moartea in peptul seu. Vēdēnd'o pe neasceptate am avutu in adevēru o adāncă emoțiune și ear ca prin minune imi trecurē de odată prin gāndu toate amintirile amorului meu. Presupunu că ea n'a avutu aceeași simțire, căci de la celu ānteu momentu imi aratā așa o amicie și așa o bucurie de a me revedē cum s'aratā la amici intimi si cum nu se poate minifestā in momente de emoțiune, căci o emoțiune mare ne pune in neincredere despre simțirea celuilaltu și deaceea nu ne dumerimu a arātā propria noastră simțire. Ea perduse din frumuseța ei; fratele seu Mimi eră unu copilașu nebunu și frumosu, cățelușul murise și se inlocuise cu altul, ear soșul ei eră unu omu blāndu și simpaticu. După

câteva săptămâni ce petrecurem împreună, soțul ei murì și avui tristă sarcină de a-lu imormântă. Eră nenorocită, sermana, și nu me lasă inima a o părăsi. După câteva luni când se întoarse în Anglia o petrecui până la marea. Se trecuse unu anu de atunci, când într'o țî primii de la dēnsa o scrisoare în care imi mulțameă de îndatoririle ce-i făcusem. De atunci corespondența noastră urmează regulatu și tratează despre idei de filosofie practică și de religiune. De căți-va ani incoace ne întâlnim în fie care toamnă aici la băi.

— Ei, și...

„Această întâlnire s'a făcutu la noi unu obicei, țise Curico.

— A iubitul mult pe soțul ei?

„Așa socotu, căci altfelu nu l'ar fi luat.

— Multe alte împrejurări intervinu la o căsătorie și nu se poate totdeauna deduce din aceea că doi tineri s'au luat la aceea că s'au și iubit. Apoi au trecutu cinci ani de atunci; ea este încă tēnēră, frumoasă, are totu ce poate cere cineva.... istoria D-tale nu are conclusiune.

„Natura e altfelu decât poesia. În poesie trebuie o catastrofă finală pentru armonia întregului, dar în viață catastrofele sunt foarte rari. În genere este numai cea de la urma urmelor, aceeași la toți și care în casuri speciale poate fi în cea mai mare disarmonie cu întregul șiru.“

Remăsesemu uimitu și înțelegem și mai puțin ca până acuma pe acești doi oameni.

(Va urmă.)

Iacob Negruzzi.

Inscripțiunea de pe spitalul din târgul Neamțul

Trecēdu în vara aceasta prin Târgul Neamțul, me oprii unu momentu pentru a vedē spitalul de acolo, una din puținele zidiri publice din țara noastră ce se deosebescu prin o orândueală oare-care și o fisionomie ce tinde a coresponde cu menirea conținutului lor. Plăcerea ce simțeam privind la o arhitectură mai omenească, prin care se documentează spiritul de ordine în unu popor, fū din nenorocire foarte tāmplită prin descoperirea unei inscripțiuni pe fațada nunitei zidiri, inscripțiune săpată de douē ori, din stânga în limba noastră, din dreapta în cea slavonă. Conținutul ei reprodușu în tocmai, euvintele subtrase aice fiindu pe originalu în litere aurite, este următorul :

Intru slava sfintei cei de o ființă de viață făcătoare și nedespărțitei Treimi și întru cinstea **Sf. Marelui Mucenicu Dimitrie** s'au ziditu acestu paraclisu împreună cu casele ospitalicesci și cu toate celelalte încăperi din temelie, de către Sf. Mănăstirea Neamțul cu toată a sa cheltueală în țilele prea blagoslovitului marelui **Domnu și Impēratu Neculai Pavlovici** singuru stăpănitōru a tuturor Rușilor s. c., s. c., s. c., și a binecredinciosului nostru **Domnu Grigorie Alesandru Ghica Voevodū**

prin rivna și stăruința cuviosului **Arhimandritu și Starețu Sf. Mănăstiri Neamțul și Secul Kir Neonilu** la anul 1850.

Aceeași inscripțiune este, după cum am spus, reprodușă din dreapta la locul de onoare, în limba slavonă din cuvântu în cuvântu.

Cine poate năduși la această vedere amintiri istorice? Inscripțiunea este martorul contimpuranu a epocii sale, este icoana însuși a acelei epoci resumată în puține trăsături. Odată cu cățirea ei ni se infășoșază în gândire obiectul de vecinică temere a națiunei noastre, imperiul rusescu, căruia pe atuncea țerile române erau vasale în realitate pe când formal erau vasalele Porții otomane. Astfeliu putem să ne esplicăm ușor ce caută „prea blagoslovitul Domnu și Impăratu Neculai Pavlovici singuru stăpănituru a tuturor Rușilor s. c., s. c., s. c.,“ pe o zidire publică a poporului român.

Anul în care această inscripțiune fû săpată eră celu următoru după convențiunea de la Balta-Liman prin care se luă țerilor române dreptul de alegere a domnitorilor sei, dându-se numirea acestora dea dreptul curților de Petersburg și Constantinopole. Pentru a păstră o egalitate oare-care în formă, Turcia numi pe domnul Moldovei eară Rusia pe acelu al Valahiei. Astfeliu venișă la Domnie în țerile romane Stirbei dincolo, Gr. A. Ghica dincoace de Milcov. Cu toată această formalitate influența rusească eră egală în ambele țeri cel puțin în guverne care nu îndrăsnescu a se opune la nimicu, dacă nu în poporime însuși, unde eve-

nementele din 1848 trăeau încă în sufletele tuturor. — Trebuie apoi să ne amintim că spitalul din târgul Neamțul, este ziditu de monăstirea de acelașu nume, și că pe atunci monăstirile erau în stăpânirea călugărilor Greci, a unui „Kir Neonilu“ et C-ie. Pentru aceștia ănsă nu există țară, ci numai împărăție ortodocsă ce se întindea peste limbi și peste neamuri până unde se întindeau credința și rătăcirile ce ei împărtășeau; ei deci puteau să recunoască de Domnu și împăratu pe Neculai al Rusiei în țară la noi, și să-l pună în inscripțiunile monumentelor monăstiresci înainte chiar a domnului pământeanu. Guvernul celu slabu a lui Gr. Ghica, deși noi nu putem să-i atribuim inițiativa în asemenea împrejurare, putea elu să îndrăsnescă o împotrivire în contra unui asemenea actu de injositoare lingușire, atunci când Tzarul, în urma ajutorului datu Austriei în contra revoluțiunei, strălucea în Orientu cu indoită lumină?

Acuma ănsă, din norocire, timpurile s'au schimbatu. Nu mai suntemu sub protectoratul Rusiei ci sub acelu al întregi Europe adecă a dreptului însuși intru cât aceasta găsesce unu respectu înainte politice și a ambițiunei capetelor regesci. Nu mai sunt nici averile țerei instrăinate unei clase de oameni pentru care onoarea și neatărnarea țerei erau numai cuvinte fără de resnetu și fără de înțelesu . . . Cu ce dreptu dară mai poate stă acea inscripțiune pe unu monumentu al țerei noastre proteguită de dreptul publicu al Europei întregi? Ea este rătăcită din timpuri de injosire a țerei noastre, de rătăcire a puterilor Europei; ea și-au trăitu acum traiul și trebuie să dispară cu tim-

pul ce a dispărutu. E destul pentru istoria nenorocirilor noastre de a fi păstrată în arhive și documente, și nu e nevoie să ne mai arăte și cioplită în marmură fără comentariul necesar care dă un înțeles realității și lămurește adevărata natură a împrejurărilor trecute legându efectele de cauzele lor.

Locul numitei inscripțiuni este deci în muzeul istoric și nu pe frontispiciul unui monument public. Să nu se creadă că prin aceasta ceremu a se ascunde rușinea trecutului: căci mai înainte nu e rușine acolo unde violența și puterea brutală impun o faptă celui ce e mai slab; al doilea scimă pre bine că nu în acestu modu s'ar șterge o rușine care într'adevăr ne-ar fi patatu. Numai atâta susținem că inscripțiunea de care vorbim, fiindu productul nedreptății și asupririi unui timp trecut, nu poate să rămână sub astă formă infiptă în timpul nostru asupra căruia atrage pare că fără de voie umbra amenințătoare a colosului de la Nordu.

Ceremu dară de la guvernul nostru ridicarea inscripțiunei în ambele esemplare și păstrarea ei în muzeul istoric pe de o parte — eară pe de alta înlocuirea ei prin o inscripțiune în care să dispară ceea ce astăzi nu mai corespunde nici în dreptu nici în faptu stărei în care se află țerile noastre.

A. D. Xenopol.

Societatea Academică.

Indiferența membrilor societății academice pare a cresce pe fie-care anu. La 1 Augustu nu s'a pututu deschide sesiunea ordinară conform art. XIII și XIV din statute, din cauză că nu venise mai nici unul din membri care nu locuescu în Bucuresci. Abie după trecerea de trei săptămâni, adică a jumătății timpului sesiunei, societatea se complectase strict cu numărul cerutu de statute pentru a începe lucrările sale. Lucrările s'au mărginitu în primirea unui nou membru, a D-lui G. Sion care în discursul seu de intrare a vorbitu despre reposatul nostru fabulistu A. Donici, la care discursu a respunsu D. V. Alexandrescu Urechie în numele societății. În cursul anului cur. s'a terminatu încă tipărirea gramaticii D-lui Cipariu, lucrată, precum scimă, cu mult înainte înființării societății academice. Afară de această secretarul societății în raportul seu mai vorbește de alte lucrări proiectate pentru viitoru. Rezultatele activității societății sunt deci puține — se vede că delegațiunea ce rămâne peste anu permanentă în Bucuresci se ocupă mai mult cu administrarea fondurilor, care formează totdeauna partea cea mai întinsă a raporturilor anuale.

Art. XVI al Statutelor vorbește de diferite reviste periodice ce aru publică secțiunile societății — nimicu încă pân acum.

Art. IV specifică îndatoririle diferitelor secțiuni, îndatoriri multe și importante — pân acum nici unu rezultat.

În locul acestor ocupațiuni, aflăm că societatea a numitu patru membri noi, pe D-nii Petru

Poenaru, Marin Fontanin, A. Odobescu și pe episcopul Melchisedecu. D. Poenariu e autorul unui dicționar; D Fontanin nu mai puțin cunoscutu; Domnul Odobescu fostul redactoru al Revistei Române ce apărea odinioară in Bucuresci este intre altele autorul a doue nuvele istorice; ear păr. episcopu Melchisedecu e cunoscutu nu numai prin publicarea mai multor cărți religioase, ci și prin compunerea unor opuri istorice, precum chronica orașului Hușii, despre care nu vomu lipsi a da samă intr'unul din numerele viitoare a foaei noastre.

Speranța publicului eră ca toți barbații de litere din România să facă parte din Societatea Academică. De la inceputu ănsă Constantin Negruzzi, precum și (pe cât scimu) D. Dim. Bolinteanu au declinat onoarea de a face parte din societate. In urmă s'a demisionatu D. T. Maiorescu și de curēndu și D. I. Eliad Rădulescu. Dacă s'ar întâmplă să se demisioneze și D. Vasilie Alexandri, puțin aru mai rămâne in Societate din autorii noștri cunoscuți, și rezultatele lucrărilor membrilor Societății poate că aru fi mai mici ăncă intensiv, și, judecându după acești patru ani, chiar extensiv.

Cu toate aceste să nu fimu nedrepti. Poate că uitându entusiasmul celu mare cu care s'a înființatu societatea, membrii ce au remasu voru avē acum gândurile atât de libere, încât să se puie pe lucru in viitoru.

Red.

P O E S I I.

I N C O E L O.

Lunecându pe-a mea gândire,
Intr'o vagă nălucire
M'am suitu odată in ceru.
Să nu credeți că spunu glume,
Eram săturatu de lume,
De-acestu seculu lungu de feru!

Pe drumu, me gândeam in mine:
De va fi acolo bine
Acolo să rămănu eu.
Prin a stelelor desime,
Me tot ducu neopritu de nime
Păn in ceru, la Dumneșeu.

Dar acolo.. ce pustie!
Nu'ntălnescu ființă vie
Retăcindu mai multe ori,
Prin grădine mult frumoase
Cu-ape limpeși, recoroase
Udându numai, numai flori!

Păseri, cu dulce cântare,
Monotona mea primblare
Puțin o mai animau;
Nimeni ănsă!.. și in urmă
Eată că'ntălnescu o turmă
De mai mulți sfinți ce căscău.

Nici o singură femeie
In tot cerul, ca să-i dee
Al vieței dulce gustu...
Poate-aveți altă părere,
Dar eu fără'ntărđiere
Luai cerul in desgustu!

Ș'atunci amintindu-mi bine
De-ale pământului ține,
De al vieții noastre chinu,
Deseptai a mea ființă
Și plutindu pe-o dorință,
Me treceam pe unu dulce sinu!

BUNU DRUMU!

In istu caru gătitu de jale
Oare unde tu te duci
June cu trăsături dulci?
Fi-va lungă a ta cale
Eu vedu rudele-ți plângându
Și amicii tăi gemându.

Preoți mulți și multă lume
Incunjoară carul teu
Eu descopăru capul meu
Ș'ntrebându de al teu nume
Țicu cu ochii in pământu:
Anc'o frunză dusă'n vântu!

Aveai încă dreptu la viață
Ș'acestu dreptu ți s'a răpitu!
Cel puțin, spune-ai iubitu
In apusa-ți dimineață?
Atunci nu te plângu nici cum
Dragul meu, bunu drumu, bunu drumu!

MOMENTUL FERICE.

De câte ori, scumpe amice,
La viață eu am cugetatu,
Am Țisu că unu momentu ferice,
Ori când e unu momentu furatu,

Pe care-apoi fatalitea
Ne'ndeamna a-lu restitul,
Cui? nu'ntrebă;—dar asta-i soartea:
A plânge-unu veacu,—a ride-o Ți!

Th. Șerbănescu.

CORESPONDENȚĂ.

D-lu C. I. Iassi — Nu e seriosu, nu e umoristicu; e—
nesaratu.

D-lu P. Nici cu unu *iota* superioară celor anterioare.

D-lu N. N. C. Craiova. Numerul perdutu s'a espeduita.

Din anul trecutu puteți primi încă toate numerile,
ămse din anul I și II numai sunt Banii să ne tri
meteți directu

Red

„MIRON ȘI FLORICA“

Idilă in cinci cânturi

de

Iacob Negruzzi,

aparându in broșure, se găsește de vândare
in Iassi la librăria „Junimea,” precum și la
toate celelalte librării din țară.

Prețul 67 bani.

AVISU BIBLIOGRAFICU.

In curându se va incepe publicarea

TUTUROR OPURILOR

D-lui Vasilie Alecsandri.

Acestu opu va conține vre-o 10 volumuri
in 8-o; condițiunile detaliate de subscriere se
voru publică mai târziu.